

Neljänkymmenennen jakeen kätkeyty historia – numero kahdeksantoista

Toinen voi — osa viisi

Jeff Pippenger

2026-07-15

Ilmestyskirjan yhdeksännessä luvussa Niniven taistelua edustava ”avain” täyttyi historian kautta, joka sai aikaan käännekohdan — ja juuri sitä hän avain tietenkin tekee. Väitteeni on, että Niniven taistelu ei ollut ainoastaan islamin nousua merkinnyt historiallinen avain, vaan että se on myös profeetallinen avain. Tämän taistelun profeetallinen dynamiikka saattaa kaikki Raamatun profetian valtakuntien linjat, sellaisina kuin ne esitetään Danielin kirjassa ja Ilmestyskirjassa, yhdenmukaisiksi Danielin yhdestoista luvun kanssa. Näin tehdessään se sallii kaikkien näiden valtakuntien yhdessä todistaa Danielin yhdestoista luvun kuudesta viimeisestä jakeesta ja, mikä vielä tärkeämpää, avata sinetin jakeen neljäkymmentä ulkoisesta kätkeytyä historiasta.

Ja minä annan sinulle taivasten valtakunnan avaimet; ja minkä sinä sidot maan päällä, se on sidottu taivaissa; ja minkä sinä päästät maan päällä, se on päästetty taivaissa. Matteus 16:19.

Mohammedin valtakunnan vapautuminen ja nousu

Niniven taistelu vuonna 627 merkitsi Persian vallan viimeisten kymmenen vuoden alkua; tämä valta oli kukistettu Rooman juonen avulla, Jumalan kaitselmuksen sumun saattamana. Se merkitsi käännekohtaa, jossa Muhammedin islamilaiset laumat alkoivat nousta. Taistelu poisti pidäkkeen, joka oli ollut olemassa, pidäkkeen, joka teoriassa olisi pysynyt, jos sekä Rooma että Persia olisivat säilyttäneet voimansa. Kumpikaan ei sitä tehnyt.

Pidättyminen ja vapauttaminen

Islamin profeetallisessa esikuvassa havaitsemme Islamin hillitsemisen ja vapauttamisen jo Raamatun ensimmäisestä esilletuonnista lähtien, kun Saara sai Aabrahamin hillitsemään Haagarin ja Ismaelin.

Ja Sarai sanoi Abramille: Vääryyteni tulkoon sinun päällesi: minä annoin palvelijattareni sinun syliisi; ja kun hän näki tulleen raskaaksi, minä jouduin halveksituksi hänen silmissään: Herra tuomitkoon minun ja sinun välillämme. Mutta Abram sanoi Saraille: Katso, palvelijattaresi on sinun kädessäsi; tee hänelle niin kuin sinulle hyvältä näyttää. Ja kun Sarai kohteli häntä kovakouraisesti, hän pakeni hänen kasvojensa edestä. 1. Mooseksen kirja 16:5, 6.

Jo ennen tuota tapausta syy siihen, että Haagar tuodaan profeetalliseen kertomukseen, on se, että Herra on ”estänyt” Saaraa saamasta lasta.

Mutta Sarai, Abramin vaimo, ei synnyttänyt hänelle lapsia. Ja hänellä oli egyptiläinen palvelijatar, jonka nimi oli Hagar. Ja Sarai sanoi Abramille: Katso, Herra on estänyt minua synnyttämästä; käy, pyydän, minun palvelijattareni luo; ehkä minä saan hänen kauttaan lapsia.

Ja Abram kuuli Sarain ääntä. 1. Moos. 16:1, 2.

Ilmestyskirjan yhdeksännen luvun ”avain”, joka annettiin Mohammedille ja joka sittemmin täytti Niniven taistelun kautta, edustaa islamin yltä poistettua ”pidätystä” missä tahansa profeettallisen historian vaiheessa.

”Enkelit pitävät kiinni neljästä tuulesta, joita kuvataan raivostuneena hevosena, joka pyrkii pääsemään irti ja syöksymään yli koko maan pinnan, tuho ja kuolema kulkunsa jäljessä.”
Manuscript Releases, osa 20, 217.

Muhammedin valtakunnan ”nousu ja lasku” esitetään, ei niinkään nousuna ja laskuna, vaan ”vapauttamisena” ja ”pidättämisenä”. Kun islam vapautetaan profeettallisesti, tätä vapauttamista on havainnollistettu Niiniven taistelulla.

Vain voihuudot

Seitsemästä pasuunasta ainoastaan islamin voi-pasuunoita koskevat pasuunat ulottuvat historian halki yhtenäisenä voimana siitä, kun ne ensi kerran tuotiin profeettalliseen historiaan, aina armonajan päättymiseen saakka. Ensimmäiset neljä läntisen Rooman ylle tullutta pasuunaa edustivat Odoakeria, Genserikiä, Attila hunnia ja Alarikia ja kuvastivat näin neljää kaitselmuksellista tuomiovaltaa viimeisinä päivinä, mutta niiden nykyaikainen vastine ei ole noiden neljän muinaisen vallan suora jälkeläinen. Toisin on voi-pasuunoiden laita. Kun islam kerran astuu historiaan, se jatkaa välittömän vapauttamisen ja hillitsemisen suoraa linjaa, kunnes se päästetään täysin irti armonajan päättyessä. Voi-pasuunoiden yhteydessä vapauttamisen ”avain” merkitään Niiniven taistelulla.

Nikomedeia ja 27. heinäkuuta 1299

Uraauurtajat tunnistivat oikein 27. heinäkuuta 1299 niiden sadanviidenkymmenen vuoden alkamisajankohdaksi, jotka päättyivät 27. heinäkuuta 1449, mikä puolestaan aloitti ne kolmesataayhdeksänkymmentäyksi vuotta ja viisitoista päivää, jotka päättyivät 11. elokuuta 1840.

Edellisessä artikkelissa tarkastelimme sitä piiritystä, jonka sulttaani Orhan Gazi (Osman I:n, Osmanien beylikin perustajan, poika) kohdisti Nikomediaan vuosina 1333–1337, kun hän pani piiritettäväksi tärkeän bysanttilaisen Nikomedian kaupungin. Tämä piiritys muodostaa päätöksen Nikomediaa vastaan käydylle sodankäynnille, joka oli alkanut hänen isänsä Osmanin aikana. Ilmestyskirjan yhdeksännen luvun kymmenennen jakeen sataviisikymmentä vuotta alkoi 27. heinäkuuta 1299, ja koska kyseessä on profetian alkupiste, tähän alkupäivään liittyvä historiallinen tapahtuma on pantava merkille. Osman I (Osmanien dynastian perustaja) oli sulttaani Orhan Gazin isä; hän saavutti 27. heinäkuuta 1299 merkittävän varhaisen voiton Bysantin valtakunnasta Bapheuksen taistelussa, joka käytiin Nikomedian alueella, lähellä Nikomedian kaupunkia, joka oli Rooman ja varhaisen Bysantin historian erittäin tärkeä pääkaupunki.

पति और पुत्र

27. heinäkuuta 1299 Osmanin joukot kukistivat bysanttilaisen armeijan, jota johti paikallinen käskynhaltija. Taistelua pidetään yhtenä Osmanin ensimmäisistä merkittävistä itsenäisistä sotilaallisista menestyksistä sen jälkeen, kun hän oli alkanut lujittaa valtaansa Bithyniassa (Luoteis-Anatoliassa). Se merkitsi tärkeää askelta siirtymässä pienestä turkkilaisesta beylikistä (heimoruhtinaskunnasta) nousevaksi mahdiksi, joka lopulta haastaisi ja valloittaisi Bysantin alueet. Tuo päivämäärä merkitsee islamin kasvukauden alkua, joka johti lopulta Osmanien valtakunnan perustamiseen Konstantinopolin kukistuesssa vuonna 1453. Osman käytti ghazi-sotureita (islamilaisen motivaation ajamia rajaseudun ryöstäjiä), ja siitä alkoi näiden ghazi-rajaseudun sotureiden muotoutuminen järjestäytyneemmäksi armeijaksi, joka kehittyi asteittain Osmanista eteenpäin hänen poikaansa Orhaniin asti. Osmanin perinnön muiden tärkeiden aineiden joukossa on se, että se mahdollisti islamille maaomaisuuden säilyttämisen, toisin kuin ghazi-sotureiden sodankäynti, jonka järjestäytymättömät iske ja pakene -taktiikat jättivät heille ainoastaan heidän voittojensa saaliin, mutta eivät koskaan mitään aluetta.

27. heinäkuuta 1299 Osman aloitti sotaretken Nikomedian alueella, ja kolmekymmentäneljä vuotta myöhemmin hänen poikansa aloitti neljä vuotta kestäneen piirityksen alueen pääkaupunkia Nikomediaa vastaan. Isä alussa ja poika lopussa. Sota alkaa Nikomediana esitettyä aluetta vastaan ja päättyy Nikomedian, Nikomedian alueen pääkaupungin, valtaamiseen. Vuodesta 1299 vuoteen 1337 ulottuu kolmenkymmenen kahdeksan vuoden ajanjakso, ja profeettallisesti luku ”kolmekymmentä kahdeksan” symboloi ylösnousemista.

"Nyt nouskaa, sanoin minä, ja menkää Zeredin puron yli. Niin me menimme Zeredin puron yli. Ja aika, joka kului siitä, kun lähdimme Kades-Barneasta, siihen asti kunnes olimme kulkeneet Zeredin puron yli, oli kolmekymmentä kahdeksan vuotta, kunnes koko sotakelpoisten miesten sukupolvi oli hävinnyt leirin keskeltä, niin kuin Herra oli heille vannonut." 5. Mooseksen kirja 2:13, 14.

Sata viisikymmentä vuotta 27. heinäkuuta 1299:stä 27. heinäkuuta 1449:ään edustaa ajanjaksoa, joka johti Ilmestyskirjan yhdeksännen luvun toisen voihuudon Ottomaanien valtakunnan perustamiseen. Nikomedian asteittaisen valloittamisen kolmekymmentä kahdeksan vuotta alkoivat isästä (Osman) ja päättyivät hänen poikaansa (Orphan). Tämä ajanjakso kuvaa ensimmäistä askelta heimojen ruhtinaskunnan vähittäisessä kohoamisessa valtakunnaksi.

Sata viisikymmentä vuotta 27. heinäkuuta 1299:stä 27. heinäkuuta 1449:ään sisältää nelivuotisen piirityksen, joka merkitsee kolmenkymmenen kahdeksan vuoden päättymistä. Nikomedian valloittamisen alku tapahtui isä Osmanin toimesta, ja sen loppu saatettiin päätökseen nelivuotisella piirityksellä vuosina 1333–1337; piirityksellä, jonka toimeenpani Osmanin poika.

Kun sata viisikymmentä vuotta päättyi 27. heinäkuuta 1449, Bysantin keisari Konstantinos XI, eli itäisen Rooman viimeinen Konstantinus, pyysi turkkilaisilta lupaa nousta valtaistuimelle. Tuosta päivästä Konstantinopolin valloitukseen kului neljä vuotta. Nuo neljä vuotta päättyivät Konstantinopolin piiritykseen, ja Konstantinos viimeinen kuoli tuossa piirityksessä. Islamin nousua kuvaavat sata viisikymmentävuotisen profetian ensimmäiset kolmekymmentä kahdeksan vuotta, jotka huipentuivat nelivuotiseen piiritykseen. Kun sata viisikymmentä vuotta päättyi, islam

oli noussut siihen pisteeseen, että itäinen Rooma nöyryytettiin sen vallan kautta, joka turkkilaisilla silloin oli. Nöyryytyksestä 27. heinäkuuta 1449 neljä vuotta johti itäisen Rooman kukistumiseen, kun Konstantinopoli vallattiin piirityksen kautta. Ensimmäisten kolmenkymmenen kahdeksan vuoden päättymisen merkitään piirityksellä, ja Osmanien valtakunnan perustaminen merkitään piirityksellä.

38 ja 40

Luku kolmekymmentä kahdeksan symbolina, sellaisena kuin Mooses sen esittää 5. Mooseksen kirjassa, edustaa neljäkymmenen vuoden erämaavaellustuomion viimeisiä kolmekymmentä kahdeksaa vuotta. Sen vuoksi luvulla kolmekymmentä kahdeksan on symbolina yhteys lukuun neljäkymmentä. Osman otti Nikomedian alueen 27. heinäkuuta 1299, ja kolmekymmentä kahdeksan vuotta myöhemmin hänen poikansa otti alueen pääkaupungin. Sekä alue että pääkaupunki olivat nimeltään Nikomedia. Historioitsijat tunnistavat tämän taistelun ensimmäiseksi kahdesta vaiheesta, jotka osoittavat Osmanien valtakunnan nousun varsinaisen alun. Toinen historian osoittama vaihe on Nikean taistelu vuonna 1301. Siellä isä Osman otti alueen, jota kutsuttiin Nikeaksi, ja vuonna 1331, kolmekymmentä vuotta myöhemmin, hänen poikansa otti pääkaupungin, nimeltään Nikea, entisen Rooman pääkaupungin.

Suhteessa vuoteen 1299 ja Nikomedian taisteluun ensimmäisenä kahdesta vaiheesta toinen vaihe tuli kaksi vuotta myöhemmin, vuonna 1301. Vuosi 1299 on kolmenkymmenen kahdeksan vertauskuva, ja kaksi vuotta myöhemmin (neljäkymmentä) isä ottaa haltuunsa Nikean alueen. Muinaisen Israelin kolmenkymmenen kahdeksan ja neljäkymmenen välinen suhde, kun se nousi ottamaan luvutun maan haltuunsa, esitetään päivämäärässä 27. heinäkuuta 1299 ja vuodessa 1301. Nuo islamin nousun kaksi ensimmäistä vaihetta merkitään sotaretkillä, jotka alkavat siitä, että isä valloittaa alueen ja poika valloittaa alueen pääkaupungin lopussa. Kun nuo kaksi pääkaupunkia kukistuivat, ne kukistuivat piirityksessä. Molemmat pääkaupungit olivat jossakin vaiheessa Itä-Rooman pääkaupungeja.

27. heinäkuuta 1299 ja 1301 päättyvät 11. elokuuta 1840; tämä edustaa vuoden 1838 historiaa, jolloin Litch ensimmäisen kerran julkaisi näkemyksensä ja ennustuksensa kolmensadanyhdeksänkymmenen vuoden ja viidentoista päivän profetiasta, joka lopulta täyttyisi 11. elokuuta 1840. Kaksi Milleriläisten ylösnousemisen askelta olivat vuodet 1838 ja 1840.

”Vuonna 1840 toinen huomattava profetian täyttymys herätti laajaa kiinnostusta. Kaksi vuotta aikaisemmin Josiah Litch, yksi toisen adventin saarnaamisen johtavista saarnaajista, julkaisi Ilmestyskirjan 9. luvun selityksen, jossa hän ennusti Osmanien valtakunnan kukistumisen. Hänen laskelmiensa mukaan tämän vallan tuli sortua ”vuonna 1840, joskus elokuun aikana”; ja vain muutamia päiviä ennen tämän toteutumista hän kirjoitti: ”Jos ensimmäisen ajanjakson, 150 vuotta, katsotaan täyttyneen täsmälleen ennen kuin Deacozes nousi valtaistuimelle turkkilaisten luvalla, ja että 391 vuotta, viisitoista päivää, alkoivat ensimmäisen ajanjakson päättyessä, se päättyy 11. elokuuta 1840, jolloin Osmanien vallan Konstantinopolissa voidaan odottaa murtuvan. Ja tämän uskon osoittautuvan todeksi.” —Josiah Litch, teoksessa Signs of

the Times, and Expositor of Prophecy, 1. elokuuta 1840.

”Juuri ennalta määrättyyn aikaan Turkki otti lähettiläittensä kautta vastaan Euroopan liittoutuneiden valtojen suojeluksen ja asetti siten itsensä kristittyjen kansakuntien valvonnan alaiseksi. Tapahtuma täytti ennustuksen täsmälleen. Kun tämä tuli tunnetuksi, joukot vakuuttuivat niiden profeettallisen tulkinnan periaatteiden oikeellisuudesta, jotka Miller ja hänen työtoverinsa olivat omaksuneet, ja adventtiliike sai ihmeellisen sysäyksen. Oppineet ja vaikutusvaltaiset miehet liittyivät Milleriin sekä hänen näkemystensä julistamisessa että niiden julkaisemisessa, ja vuosina 1840–1844 työ laajeni nopeasti.” The Great Controversy, 334, 335.

Litchin vuoden '38 ennustus ja hänen korjattu näkemyksensä vuodesta '40 sisältävät hänen viimeisen lausuntonsa, jonka hän kirjoitti 1. elokuuta, kymmenen päivää ennen korjattua ennustusta. Juuri ennustuksen täyttyminen vakuutti maailman raamatullisen profetian oikeasta menetelmästä. Ne kolmekymmentäkahdeksan vuotta, jotka merkitsivät muinaisen Israelin nousemista, sisälsivät ne kaksi vuotta Punaisenmeren ylityksestä ensimmäiseen kapinaan Kadesissa asti.

Sillä kaikki ne miehet, jotka ovat nähneet minun kirkkauteni ja ne ihmeet, jotka minä tein Egyptissä ja erämaassa, ja jotka nyt nämä kymmenen kertaa ovat kiusanneet minua eivätkä ole kuulleet minun ääntäni, eivät totisesti saa nähdä sitä maata, jonka minä valalla vannoin heidän isillensä; eikä yksikään niistä, jotka ovat minua vihoittaneet, saa sitä nähdä. 4. Moos. 14:22, 23.

Tuo kapina tunnistetaan kymmenestä koetuksesta viimeiseksi. Kahden vuoden koetusaika, joka käsitti kymmenen koetusta ja lisättiin erämaassa vietettyihin kolmeen kymmeneen kahdeksaan vuoteen, esikuvasi vuosia 1838 ja 1840, ja vuosi 1840 sisälsi kymmenen päivän ajanjakson.

Ja islamin nousun lähtökohta Osmanin aikana 27. heinäkuuta 1299 aloittaa kolmenkymmeneen kahdeksan vuoden ajanjakson, joka päättyy nelivuotiseen piiritykseen vuonna 1337. Heinäkuun 27. päivä 1299 oli ensimmäinen kahdesta vaiheesta, jotka historioitsijat tunnistavat Osmanien valtakunnan nousun lähtökohdaksi, ja toinen vaihe oli vuonna 1301. Nikomedian ja Nikean taistelujen kaksi vaihetta vuosina 1299 ja 1301 ovat esikuvallisia vuosille 1838 ja 1840. Profetian alku havainnollistaa loppua.

Nikomedeia ja Nikaia toimivat kumpikin omassa historiassaan tilapäisesti Itä-Rooman pääkaupunkeina. Konstantinopolista tuli tietenkin lopulta itäinen pääkaupunki vuonna 330, ja se säilyi sellaisena vuoteen 1453 asti. Nikomedeia ja Nikaia ovat Konstantinopolin lankeemuksen esikuvia; ne kaikki kaatuivat islamilaisten piiritysten seurauksena, jotka merkitsivät sellaisen sotaretken päätöstä, jossa islam ensin otti alueen hallintaansa ja sen jälkeen valtasi pääkaupungin.

Ensimmäinen nelivuotinen piiritys vuosina 1333–1337 edustaa niitä neljää vuotta vuosina 1449–1453, jolloin profetia päättyi. Kolmesataayhdeksänkymmentäyksi vuotta ja viisitoista päivää myöhemmin islam pidätetään, kun milleriitit ”nousevat” niiden profeettallisten voimien alaisuudessa, joita edustavat ominaispiirteet ”kolmekymmentäkahdeksan ja neljäkymmentä”, kuten ne ilmenevät alfa-historian vaiheessa, joka liittyy päivämääriin 27. heinäkuuta 1299 ja 27. heinäkuuta 1449. Islamin nouseminen ja Jumalan viimeisten päivien sanansaattajien nouseminen

ilmaistaan numeerisessa symbolissa, joka rakentuu lukujen 38 ja 40 välisestä numeerisesta suhteesta.

Hesekielin luvussa kolmekymmentäseitsemän islam on itätuulen sanoma, joka puhalletaan kuolleiden kuivien luiden päälle, jotta ne nousisivat jaloilleen suurena sotajoukkona. Kun Hesekielin sanoma saapuu, ylösnouseminen alkaa, niin kuin tapahtui milleriittien historiassa vuosina 1838 ja 1840. Tuo sanoma saapui 11. syyskuuta, ja pian tulevan sunnuntailain aikana nuo luut nousevat jaloilleen suurena sotajoukkona. Jumalan sotajoukon nostattaminen voittavana seurakuntana viimeisinä päivinä on vuosien 1838 ja 1840 esikuva. Aika 11. syyskuuta sunnuntailakiin saakka sai esikuvansa vuosista 1840–1844, mutta se on myös esikuva ajanjaksosta 31. joulukuuta 2023 Nashvillen tulipalloon saakka.

Itäinen Rooma

Valtakunnan jakamisesta ensimmäisen Konstantinuksen (Suuren) toimesta viimeiseen Konstantinukseen ulottuu Itä-Rooman profeetallinen historia. Profeetallinen ajanjakso on sen tähden merkitty profeetallisella eli vertauskuvallisella isällä ja pojalla, kuten heidän nimensä osoittaa, vaikka Konstantinus Suuren ja yhdenkymmentä Konstantinuksen välillä ei ollutkaan suoraa veriperimystä. Ensimmäinen ja viimeinen Konstantinus esitetään profeetallisesti myös alfan ja omegan vertauskuvina, ja isä (alfa) valitsi Konstantinopolin pääkaupungiksi, ja poika (omega) kuoli piirityksessä, kun Konstantinopoli lakkasi olemasta pääkaupunki. Itä-Rooman profeetallinen ajanjakso on merkitty ensimmäisellä ja viimeisellä Konstantinuksella. Heinäkuun 27. päivänä 1299 alkanut 150 vuoden ajanjakso sisältää 38 vuoden ajanjakson ja päättyy 4 vuotta kestäneeseen piiritykseen. Tuo piiritys oli vuosien 1449–1453 esikuva. Nikomedian sotaretki alkoi alueen valloittamisella ja päättyi alueen pääkaupungin valloittamiseen. Samoin kuin ensimmäisen ja viimeisen Konstantinuksen kohdalla, Nikomedian valloittaminen alkoi isällä (ensimmäisellä) ja päättyi pojalla (viimeisellä).

Neljä vuotta

Neljän vuoden piiritys niiden sadanviidenkymmenen vuoden alkujaksolla, jotka johtivat niihin neljään vuoteen Konstantinos viimeisen nöyryytyksestä vuonna 1449 aina vuoteen 1453, jolloin Konstantinopolia piiritettiin ja se kukistui. Toisen voihuudon aikaprofetia, joka kuvaa kolmea sataa yhdeksääkymmentä vuotta ja viittätoista päivää, alkoi 27. heinäkuuta 1449 ja päättyi 11. elokuuta 1840. Tuo päivämäärä merkitsee nelivuotisen ajanjakson alkua, jota sisar White kutsui Jumalan voiman loistavaksi ilmentymäksi.

”Enkeli, joka yhtyy kolmannen enkelin sanoman julistamiseen, on valaiseva koko maan kirkkaudellaan. Tässä ennustetaan maailmanlaajuista laajuutta ja ennenkuulumatonta voimaa omaava työ. Vuosien 1840–44 adventtiliike oli Jumalan voiman loistava ilmentymä; ensimmäisen enkelin sanoma vietiin jokaiseen lähetyssasemaan maailmassa, ja joissakin maissa esiintyi suurinta uskonnollista kiinnostusta, mitä missään maassa on nähty kuudennentoista vuosisadan uskonpuhdistuksen jälkeen; mutta nämä jäivät toiseksi sen mahtavan liikkeen rinnalla, joka syntyy kolmannen enkelin viimeisen varoituksen yhteydessä.” Suuri taistelu, 611.

Islam pidätettiin 11. elokuuta 1840, ja seurasi neljän vuoden ajanjakso, joka vastaa sekä Pyhän Hengen vuodattamista helluntaina että Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun väkevän enkelin laskeutumista, kun kolmannen vitsauksen islam iski New Yorkin ”suuriin rakennuksiin” 11. syyskuuta. 11. syyskuuta merkitsee sadan neljänsäntuhatneljän tuhannen sinetöimisen ajan alkua. Sinetöiminen on ajanjakso, ja sinetöimisen ajanjakson päättymisessä on samat ominaispiirteet kuin ajanjakson alussa. Kun Kristus laskeutui 11. syyskuuta, hän esikuvasi Mikaelia, joka laskeutuu herättämään henkiin kaksi todistajaa 31. joulukuuta 2023, jolloin sinetöimisen viimeinen ajanjakso alkoi.

Avain, joka on Niiniven taistelu, edustaa islamin erilaisia vapauttamisia, jotka saattaisivat itäisen Rooman kukistumaan vuoteen 1453 mennessä. Jae kymmenen ”viiden kuukauden” sadanviidenkymmenen vuoden kuluessa sekä alku että myös loppu sisältävät neljän vuoden ajanjakson. Nuo kaksi neljän vuoden ajanjaksoa liittyvät niiden kolmensadan yhdeksänkymmenen vuoden ja viidentoista päivän päätökseen, jotka merkitsivät neljän vuoden ajanjaksoa vuodesta 1840 vuoteen 1844, jolloin Kristus valaisisi ”koko maan kirkkaudellaan”. Vuonna 1844 profeetallista aikaa ei enää sovellettu, sillä aikaa ei enää olisi, vaan se olisi ”aikaa ei enää”.

Ja vannoi hänen kauttansa, joka elää aina ja iankaikkisesti, joka on luonut taivaan ja mitä siinä on, ja maan ja mitä siinä on, ja meren ja mitä siinä on, ettei aikaa enää olisi. Ilmestys 10:6.

1333–1337, 1449–1453, 1840–1844

Nuo kolme neljän vuoden jaksojen linjaa asettuvat samaan linjaan sinetöimisen ajan kanssa 11.9.:stä sunnuntailaista aina sunnuntailakiin saakka, ja ne asettuvat samaan linjaan myös sen 11.9.:stä sunnuntailakiin ulottuvan fraktaalien kanssa, jota kuvataan 31. joulukuuta 2023 alkaen siihen asti, kunnes islam jälleen päästetään vapaaksi toimittamaan Nashvillen tulipallot.

31. joulukuuta 2023:n profeetallinen fraktaali aina Nashvillen tulipalloihin saakka on esikuvallistettu kolmella nelivuotisella profeetallisella ajanjaksolla, jotka kaikki asettuvat samalle linjalle sinetöimisen ajan kanssa 9/11:stä sunnuntailakiin. Siten neljä todistajaa osoittavat historian 31. joulukuuta 2023:sta aina Nashvillen hyökkäykseen saakka, ja Niiniven taistelu oli se ”avain” kullekin näistä todistajista. 1333, 1449, 1840 ja 9/11 olivat kaikki käännekohtia — ”avaimia”.

Menneisyyden historiasta on opittava läksyjä; ja huomio kiinnitetään niihin, jotta kaikki ymmärtäisivät, että Jumala toimii nyt samojen periaatteiden mukaisesti kuin Hän on aina toiminut. Hänen kätensä näkyy Hänen työssään ja kansojen keskuudessa nyt aivan samoin kuin aina siitä asti, kun evankeliumi ensimmäisen kerran julistettiin Aadamille Eedenissä.

”On ajanjaksoja, jotka ovat kansojen ja seurakunnan historian käännekohtia. Jumalan kaitselmuksessa, kun nämä erilaiset kriisit koittavat, annetaan juuri sitä aikaa varten tarkoitettu valo. Jos se otetaan vastaan, seuraa hengellinen edistys; jos se hylätään, seurauksena ovat hengellinen taantumus ja haaksirikko. Herra on sanassaan avannut evankeliumin eteenpäin käyvät työn vaiheet sellaisina kuin niitä on menneisyydessä toteutettu ja tullaan toteuttamaan tulevaisuudessa aina päätöstaisteluun asti, jolloin saatanaalliset voimat tekevät viimeisen

hämmästyttävän liikkeensä.” Bible Echo, 26. elokuuta 1895.

Nikomedia

Tultuaan keisariksi vuonna 284 Diocletianus valitsi vuonna 293 Nikomedeian Rooman valtakunnan itäiseksi pääkaupungiksi, kun hän laillisesti jakoi valtakunnan itään ja länteen ja perusti tetrarkiajärjestelmän. Nikomedeia toimi idän tärkeimpänä hallinnollisena ja sotilaallisena pääkaupunkina useiden vuosikymmenten ajan. Konstantinus Suuri käytti sitä tukikohtanaan ennen kuin päätti rakentaa uuden pääkaupungin läheiseen Byzantioniin (jonka hän nimesi vuonna 330 Konstantinopoliksi). Senkin jälkeen, kun Konstantinopolista tuli varsinainen pääkaupunki, Nikomedeia säilyi merkittävänä alueellisena keskuksena strategisella paikalla Marmaranmeren itärannalla. Niinpä vaikka se ei ollut Rooman tai Konstantinopolin kaltainen pysyvä pääkaupunki, Nikomedeia oli virallisesti määrätty itäiseksi pääkaupungiksi Rooman historian ratkaisevana siirtymä kautena. Sadanviidenkymmenen vuoden ajanjakson alussa valloitetaan itäisen Rooman pääkaupunki, ja sen lopussa valloitetaan itäisen Rooman pääkaupunki. Kumpaankin valloitukseen sisältyi piiritys.

डायोक्लेशियन

Keisari Diocletianus teki Nikomediasta virallisesti Rooman valtakunnan itäisen pääkaupungin, kun hän pani vuonna 293 täytäntöön tetrarkiajärjestelmän. Tetrarkiajärjestelmä koostui valtakunnan läntisestä ja itäisestä jaosta; sekä idässä että lännessä oli vanhempi keisari (Augusti) ja nuorempi keisari (Caesar), jolloin muodostui sanaa ”tetrarkia” vastaava neljän lukumäärä.

Alfa ja Omega

Diocletianus on Smyrnan seurakunnan oomegatunnus, ja Nero on aakkostunnus. Konstantinus Suuri on Pergamon seurakunnan aakkostunnus, ja Justinianus on oomegatunnus.

Rooman ”laillinen” jakaminen itään ja länteen (joka ei kestänyt) toteutettiin Diocletianuksen toimesta, ja Rooman profeetallinen jakaminen itään ja länteen toteutettiin Konstantinuksen toimesta. Toisen vertauskuvallisen vainon seurakunnan, Smyrnan, historian aikana Rooma jaettiin laillisesti itään ja länteen, ja kolmannen vertauskuvallisen kompromissin seurakunnan, Pergamonin, historian aikana Rooma jaettiin profeetallisesti itään ja länteen. Vuosi 293 oli alfa ja vuosi 330 oli oomega, ja 11. toukokuuta 330 Konstantinus Suuri vihki Konstantinopolin valtakunnan pääkaupungiksi.

Diocletianuksen vuonna 293 toteuttama oikeudellinen jako hajosi sitä seuranneessa sisällissodassa aina Milanon ediktiin vuonna 313 saakka, jolloin idän Konstantinus ja lännen Licinius antoivat Milanon ediktin, laillistivat kristinuskon ja tekivät käytännössä lopun tetrarkiasta — neljän yhteensovitettun hallitsijan järjestelmästä, joka luhistui kahden päävallan väliseksi kamppailuksi (Konstantinus lännessä ja Licinius idässä). Oikeudellinen jako, joka käynnisti romahduksen, kuvastaa kahdenkymmenen vuoden ajanjaksoa jaosta jakoon, ja kumpikin jako aiheutti järjestelmän romahduksen.

Smyrnan seurakunta alkoi Neron aikana vuonna 64, jolloin Nero käytti Rooman suurta paloa kristittyjen vainoamiseen ja syytti kristittyjä palon sytyttämisestä. Nero merkitsee vainon alkua ja on esikuva viimeisten päivien lopullisesta vainosta. Tuo lopullinen vaino jatkuu armonajan päättymiseen asti, jolloin paavillinen valta tulee loppuunsa ilman auttajaa. Niinpä ensimmäinen vainon ajanjakso alkoi Rooman polttamisesta ja päättyi Rooman polttamiseen.

Ja ne kymmenen sarvea, jotka näit pedossa, vihaavat porttoa ja tekevät hänet autioksi ja alastomaksi, syövät hänen lihansa ja polttavat hänet tulella. Ilmestys 17:16.

Smyrnan seurakunta alkoi Neron aikana vuonna 64, jolloin Nero käytti Rooman suurta paloa kristittyjen vainoamiseen syyttäen heitä palon sytyttämisestä. Kaksisataaviisikymmentä vuotta myöhemmin se päättyi vuonna 313 Milanon ediktiin. Tämä ”edikti” on kaksikymmenvuotisen ajanjakson päätepiste, joka alkoi Diocletianuksen valtakunnan laillisesta jakamisesta, ja se oli myös niiden Neron aikana alkaneiden Smyrnan kaksisataaviidenkymmenen vuoden päätös. Smyrnan seurakunnan ja Neron edustamaan kaksisataaviisikymmenvuotiseen vainon aikaan sisältyivät ne kymmenen vuotta kaikkein ankarinta vainoa, jonka Diocletianus pani toimeen. Tämä kymmenvuotinen vainon aika oli Diocletianuksen kaksikymmenvuotisen ajanjakson jälkimmäinen puolisko; tuo ajanjakso alkoi hänen valtakunnan laillisesta jakamisesta vuonna 293. Diocletianuksen suorittamasta valtakunnan laillisesta jakamisesta itään ja länteen vuonna 293 alkoi kaksikymmenvuotinen ajanjakso, joka muodostui kahdesta kymmenvuotisesta jaksosta.

Diocletianus jakoi valtakunnan laillisesti itään ja länteen ja näin ennakkollisesti kuvasi sitä profeetallista jakoa, jonka Konstantinus toteutti. Diocletianuksen jako oli itä ja länsi, mutta siihen kuului kaksi hallitsijaa idässä ja kaksi hallitsijaa lännessä: yksi ensisijainen ja yksi toissijainen hallitsija kummallekin alueelle. Helmikuun 23. päivänä vuonna 303 Diocletianus antoi ensimmäisen useista kristittyjä vastaan suunnatuista ”ediktoista”, mikä merkitsi suuren vainon alkua (jota kutsutaan myös Diocletianuksen vainoksi), Rooman valtakunnan ankarinta ja laajimmalle levinnyttä kristittyjen vainoa.

Ja Smyrnan seurakunnan enkelille kirjoita: Näin sanoo ensimmäinen ja viimeinen, joka oli kuollut ja virkosi eloon: Minä tiedän sinun tekosi ja ahdistuksesi ja köyhytesi (mutta sinä olet rikas), ja minä tiedän niiden pilkan, jotka sanovat olevansa juutalaisia eivätkä ole, vaan ovat saatanan synagoga. Älä pelkää mitään siitä, mitä sinä olet joutuva kärsimään. Katso, perkele on heittävä muutamia teistä vankeuteen, että teidät pantaisiin koetukselle; ja teillä on oleva ahdistus kymmenen päivää. Ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä annan sinulle elämän kruunun. Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo. Sitä, joka voittaa, ei toinen kuolema vahingoita. Ilmestys 2:8–10.

Suuri vaino jatkui Diocletianuksen seuraajien aikana (erityisesti Galeriuksen) vuoteen 313 asti, jolloin se päättyi Milanon ediktiin. Nero on vainon alfa-symboli, joka esikuvallisesti vastaa Diocletianusta profeetallisen ajanjakson omega-vainona, jota Smyrnan seurakunta edustaa. Vaino päättyi poliittiseen avioliittoon ja sopimukseen idän Konstantinuksen ja lännen Liciniuksen välillä. Helmikuussa 313 Konstantinus ja Licinius tapasivat Milanossa ja antoivat Milanon ediktin, joka myönsi uskonnollisen suvaitsevaisuuden kristityille (ja muille) kautta valtakunnan. Vahvistaakseen poliittista liittoaan Licinius meni naimisiin Constantian (Konstantinuksen sisarpuolen) kanssa

tämän tapaamisen aikana tai sen vaiheilla. Tämä avioliitto oli klassinen roomalainen poliittinen liitto — se sinetöi sopimuksen kahden keisarin välillä ja auttoi väliaikaisesti vakauttamaan valtakuntaa vuosia kestäneen sisällissodan jälkeen. Liitto ei kestänyt kauan. Konstantinus ja Licinius taistelivat myöhemmin toisiaan vastaan, ja Konstantinus voitti Liciniuksen vuonna 324 ja tuli valtakunnan ainoaksi hallitsijaksi.

Nerosta Konstantinukseen Smyrnan profeetallinen ajanjakso, kaksisataaviisikymmentä vuotta, täyttyi, ja vuonna 313 alkoi Pergamon seurakunnan aika, kompromissin seurakunnan, joka päättyi Tyatiran seurakuntaan vuonna 538. Smyrnan kaksisataaviisikymmentä vuotta edustivat vainon ajanjaksoa, ja koko ajanjakson lopussa Diocletianuksen vaino täytti Ilmestyskirjan ”kymmenen päivää” (kymmenen vuotta), jolloin vainon pahin vaihe edustaa koko ajanjakson fraktaalialue. Nuo kymmenen vuotta ovat kaksisataaviidenkymmenen vuoden fraktaali. Nuo kymmenen vuotta edustavat Neron vainon omegaa ja niiden päättyessä valtakunnan omega-jakautumista itään ja länteen.

Avioliitto ja avioero

Smyrna alkoi Rooman palosta vuonna 64 ja päättyi kaksisataaviisikymmentä vuotta myöhemmin vuonna 313 Milanon ediktiin sekä idän ja lännen poliittiseen avioliittoon. Kymmenvuotinen vainon fraktaali alkoi vuonna 303 ja päättyi vuonna 313 Milanon ediktiin sekä idän ja lännen poliittiseen avioliittoon. Ne kaksikymmentä vuotta, jotka alkoivat idän ja lännen oikeudellisella jakamisella vuonna 293 Diocletianuksen toimesta, päättyivät vuonna 313 idän ja lännen poliittiseen avioliittoon. Idän ja lännen välinen vuoden 313 avioliittosopimus päättyi vuoden 324 avioeroon, jolloin Konstantinus kukisti lännen Liciniuksen ja tuli Rooman yksinvaltiaaksi. Vuoden 324 profeetallinen avioero tuli kolme vuotta ensimmäisen sunnuntailain jälkeen vuonna 321.

Vuodet 313:sta 330:een osoittavat poliittisen avioliiton sekä Smyrnalla ja Nerolla kuvatun vainon päättymisen ja Pergamolla kuvatun kompromissin seurakunnan alkamisen. Pergamon alku vuonna 313 avioliitossa sai jälkeensä vainon alun, joka alkoi ensimmäisessä sunnuntailaissa vuonna 321. Sitä seurasi profeetallinen avioero vuonna 324, joka toi idän ja lännen yhdeksi valtakunnaksi Konstantinuksen alaisuuteen. Kuusi vuotta myöhemmin, vuonna 330, jako itään ja länteen toistettiin profeetallisesti. Nämä seitsemäntoista vuotta edustavat Pergamon seurakunnan alfa-ajanjaksoa, joka jatkuu siihen asti, kunnes Tyatiran seurakunta saapui profeetalliseen historiaan vuonna 538. Tuo alfa-ajanjakso edustaisi omega-historiaa ajanjakson 330:sta 538:aan lopussa. Pergamon omega-historia edustaa vuosien 496, 508 ja 533 ajanjaksoa.

Seitsemäntoista vuotta

Ptolemaios, Raphian taistelun Ptolemaios, hallitsi ”seitsemäntoista vuotta”, ja Raphian taistelun ja Paniumin taistelun välillä oli ”seitsemäntoista vuotta”. Nämä seitsemäntoista vuotta ovat symbolisesti rinnakkaiset vuosien 313 ja 330 välisille seitsemälletoista vuodelle. Neron kaksisataaviisikymmentä vuotta Smyrnan aikana johti Pergamon seurakunnan ensimmäisiin seitsemäntoista vuoteen ja liittyy niihin kaksisataaviiteenkymmeneen vuoteen, jotka alkoivat kolmannesta asetuksesta vuonna 457 eKr., Danielin kahdeksannen luvun ja neljännen jakeen

2300 vuoden lähtökohtaan, ja joka on adventismin perustus ja keskeinen pylväs. Ne kaksi todistajaa, joiden aika on kaksisataaviisikymmentä vuotta, ovat rinnakkaiset sen Raamatun profetian kuudennen valtakunnan kaksisataaviidenkymmenen vuoden kanssa, joka alkoi vuonna 1776 ja päättyy tänä vuonna, vuonna 2026.

Adventismin pioneerit eivät nähneet eivätkä ymmärtäneet vuosia 313–330, sillä vuonna 1844 he eivät vielä edes ymmärtäneet seitsemännen päivän sapatin tai auringon päivän kysymystä. He kuitenkin tunnistivat Ilmestyskirjan yhdeksännen luvun kymmenennen jakeen sataviisikymmentä vuotta, ja siitä tuli sen ajanjakson lähtökohta, joka johti kolmeensataan yhdeksäänkymmeneen vuoteen ja viiteentoista päivään, jotka päättyivät 11. elokuuta 1840. Tuo ymmärrys synnytti mahtavan ”Jumalan voiman ilmenemisen”.

Pioneerit eivät tunnistanee Ilmestyskirjan yhdeksännessä luvussa toista sadanviidenkymmenen vuoden ajanjaksoa. Heidän perustavanlaatuinen ymmärryksensä muodostaa sen alustan, jolle Ilmestyskirjan yhdeksännen luvun ”uusi valo” rakentuu. Tuo valo avautuu Niiniven taistelun ”avaimella”. Tuo ”avain” antaa profetian tutkijalle mahdollisuuden tunnistaa kaikki ne Raamatun profetian valtakunnat, joita Danielissa ja Ilmestyskirjassa edustetaan. Babylon, Meedo-Persia, Kreikka, seleukidien ja ptolemaiosten valtakunnat, Muhammedin valtakunta, ja mikä vielä merkittävämpää, se suurentaa Rooman valtakuntaa osoittamalla esiin ei ainoastaan Rooman, vaan myös itäisen ja läntisen Rooman valtakuntien nousun ja luhistumisen sekä Yhdysvallat (väärä profeetta), paaviuden (peto) ja Yhdistyneet kansakunnat (lohikäärme). Kaikki näiden valtakuntien nousut ja luhistumiset todistavat lohikäärmeen, pedon ja väärän profeetan liikkeistä, jotka lopulta vievät maailman Harmagedoniin. Tuo liike esitetään Danielin yhdenteentoista luvun kuuden viimeisen jakeen sisällä, ja tuon liikkeen alku esitetään jakeen neljäkymmentä kätkeytyssä historiassa.

Niniven taistelu tarjoaa profeetallisen viitepisteen, jonka avulla Rooman valtakuntaa, itäisen ja läntisen Rooman valtakuntia sekä paavillista Roomaa koskevat todistukset voidaan sovittaa yhteen lopun ajan tapahtumien järjestyksessä. Näin ollen Niniven taistelu on avain, joka havainnollistaa täydellisesti Roomaa koskevat erilaiset profeetalliset todistukset, ja Danielin kirjan yhdennentoista luvun jakeen neljätentoista mukaan näky asetetaan voimaan Rooman kautta. Avain, joka tuo nämä linjat yhteen, on Niniven taistelu.

Seuraavassa artikkelissamme alamme koota yhteen edelliset viisi artikkelia, joissa käsitellään Ilmestyskirjan yhdeksännen luvun voi-huutoja.